

der var ingenting, han fortrød saa meget som en Dumhed, han engang havde begaaet overfor dig. Husker du noget om det?»

Jytte betænkte sig et Øjeblik og kom til det Resultat, at hun gjorde bedst i at sige lige ud, hvordan det forholdt sig.

»Ja, han har engang friet til mig. Og det var virkelig en større Dumhed, end jeg havde tiltroet ham.«

»Ja, jeg tænkte jo nok, det maatte være noget i den Retning. Jeg har kunnet mærke paa flere af hans Udtalelser, at du har en meget høj Stjerne hos ham. Og han har en knusende Respekt for dig.«

»Det lader til, at du er bleven hans Fortrolige.«

»Naa ja, naar jeg sidder for ham, fortæller han mig undertiden et og andet, mens han maler. Han har ogsaa engang fortalt mig lidt om sit eget Liv, og det var højst interessant. Det lyder næsten som et Eventyr. Veed du af, at han er et Vajsenhusbarn?»

»Jeg tror, jeg har hørt det.«

»Hans Mor døde, da han var seks Aar gammel. Hun blev sindssyg og kastede sig ud fra et Fjerdesals-Vindu, og jeg tror, han gaar i stadig Angst for, at han skal have arvet et Anlæg i den Retning. I det hele tror jeg, at han egentlig har et melankolsk Temperament. Det kan lyde besynderligt, men har